

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.713 van 26 april 2011
in de zaak A.170.902/XII-4663**

In zake: de BVBA C.E.M. CONSULTING
met zetel te 3950 Bocholt
Monshofstraat 32

tegen:

de PROVINCIE LIMBURG

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 maart 2006, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van de Bestendige Deputatie van 21-12-2005 [van de provincieraad van Limburg] houdende de gunningsbeslissing van de opdracht veiligheidscoördinatie verwezenlijking voor de werken luchtverwarming en verwijderen asbestkanalen in de provinciale bibliotheek van Hasselt”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Pierre Barra heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 februari 2011.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Bestuurssecretaris Iris Kimpe, die verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Jos Stevens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Het provinciebestuur van Limburg wenst bepaalde werken uit te voeren aan de Provinciale Bibliotheek Limburg te Hasselt, ter verwijdering van asbestkokers en het plaatsen van luchtkanalen. Verwerende partij heeft hiervoor een overheidsopdracht toegewezen aan de firma Imtech Technics nv te Alken voor een bedrag van 2.106.589,96 euro, btw inbegrepen.

3.2. Volgens artikel 15 van het koninklijk besluit van 25 januari 2001 betreffende de tijdelijke en mobiele bouwplaatsen, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 19 januari 2005 en toentertijd van toepassing, dient vóór het begin van uitvoering van de werken op de tijdelijke of mobiele bouwplaatsen een “coördinator-verwezenlijking” te worden aangesteld. Luidens artikel 3 van hetzelfde koninklijk besluit van 25 januari 2001 is een coördinator-verwezenlijking een “coördinator inzake veiligheid en gezondheid tijdens de uitwerkingsfase van het ontwerp van het bouwwerk” zoals bedoeld in de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk.

3.3. Verwerende partij beslist om een coördinator-verwezenlijking aan te stellen in het kader van een onderhandelingsprocedure zonder voorafgaande bekendmaking.

3.4. Verwerende partij raadpleegt vier ondernemingen. Zij nodigt hen bij brief van 6 december 2005 uit om een offerte “veiligheidscoördinatie - verwezenlijking” in te dienen. In die brief vermeldt zij dat de uitvoeringstermijn voor de opdracht aanvangt vanaf de dag van kennisgeving van de opdracht en dat de offerte bestaat uit “de door u ingevulde, en ondertekende ereloonovereenkomst”. Een “model van ereloonovereenkomst” gaat als bijlage bij de brief.

Dit model van ereloonovereenkomst verklaart onder meer “de navolgende contractuele documenten” van toepassing op de opdracht “in de mate waarin die bepalingen verenigbaar zijn en voorzover er niet wordt van afgeweken door de bepalingen van [...] het Koninklijk Besluit van 25-01-2001 betreffende de tijdelijke en mobiele bouwplaatsen”.

Inzake erelonen dient de inschrijver zijn tarief te vermelden als “een vast tarief van% ofwel een totale som vanEUR voor de coördinatie verwezenlijking”.

3.5. De vier betrokken ondernemingen dienen een offerte in.

VE-CO bvba vermeldt in een addendum bij het model ereloonovereenkomst over de werfbezoeken “minimaal wekelijks gedurende de volledige bouwperiode”. Het door haar voorgestelde ereloontarief is 0,25 %.

Verzoekende partij schrijft in haar begeleidende brief bij de ereloonovereenkomst onder meer:

“Deze offerte is opgesteld met vermelding van de zelf aangeduide te leveren prestaties waar deze in de prijsaanvraag niet werden vermeld zoals

thans volgens het K.B. dient te worden aangeduid in de ‘overeenkomst’, nl. minimale aanwezigheid en de kritieke fasen (art. 21 en de thematische toelichting bij de wetswijziging van 29-01-2005). U zal daarmee rekening willen houden bij de vergelijking en beoordeling van de ingediende offertes.”

In de door haar met een ereloon tarief *ad* 0,55% ingevulde ereloonovereenkomst heeft verzoekende partij een handgeschreven nota gevoegd met daaropvolgende tekst:

“Deze offerte is opgesteld op basis van gemiddeld één werfbezoek per week en tijdens kritieke fasen van uitvoering. (ref. art. 21 §3 van K.B. wijziging 19-1-05)”.

3.6. Na de opening der offertes op 12 december 2005 wordt op 13 december 2005 door het bestuur een gunningsverslag opgesteld. De voorgestelde rangschikking is de volgende:

	PERCENTAGE	PRIJS	RANG
BVBA VE-CO	0,25	4.356,59	1
CVBA CVMC	0,256	4.461,15	2
BVBA JS CONSTRUCT	0,33	5.750,70	3
BVBA CEM CS	0,55	9.584,50	4

Op 21 december 2005 beslist de deputatie, na zich te hebben aangesloten bij het gunningsverslag:

“Artikel 1 Het bestek ‘Ereloonovereenkomst voor een coördinator veiligheid voor Hasselt - Bibliotheek luchtverwarming en verwijderen asbestkanalen – veiligheidscoördinator’ wordt vastgesteld.

Artikel 2 De opdracht ‘Hasselt - Bibliotheek luchtverwarming en verwijderen asbestkanalen – veiligheidscoördinator’ wordt gegund aan de BVBA VE-CO voor een ereloonpercentage van 0,25% of een bedrag van 4 356,59 euro + 914,88 euro = 5 271,47 euro, inclusief btw.

Artikel 3 Het gunningsverslag van 13-12-2005 maakt een integrerend deel uit van dit besluit.”

Dit is de bestreden beslissing.

De ereloonovereenkomst wordt op 21 december 2005 ondertekend door de deputatie.

3.7. Met een brief aangetekend verstuurd op 11 januari 2006 wordt VE-CO bvba in kennis gesteld van de bestreden beslissing.

De drie overige inschrijvers worden met brieven van dezelfde datum verwittigd dat de opdracht niet aan hen is toegewezen. Verzoekende partij merkt op die brief op 13 januari 2006 ontvangen te hebben.

3.8. Blijkbaar had verzoekende partij contacten met de provinciale administratie want reeds op 12 januari 2006 faxt zij aan verwerende partij, verwijzend naar een telefonisch contact, dat verwerende partij heeft nagelaten in de overeenkomst een aantal verplichte vermeldingen op te nemen die voorgeschreven zijn door het koninklijk besluit van 25 januari 2001 betreffende de tijdelijke en mobiele bouwplaatsen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 19 januari 2005.

Verzoekende partij stuurt op 14 januari 2006 een brief aan verwerende partij; opnieuw verwijst zij in die brief naar het gewijzigd koninklijk besluit van 25 januari 2005 dat bepaalt dat sommige gegevens vermeld dienen te worden in de overeenkomst veiligheidscoördinatie; zij vervolgt:

“Ik stel thans vast dat de werken werden toegekend aan een veel lagere offerte - zoals me telefonisch werd meegedeeld - hetgeen natuurlijk kan vermits de wettelijke verplichting van minimale aanwezigheid op de werf van de coördinator niet is opgenomen. Ik heb mijn ‘offerte opgesteld op basis van een gemiddeld één werfbezoek per week en tijdens kritieke fasen van uitvoering’. Tijdens het gesprek heb ik dhr. [G.] geïnformeerd dat ik een prijs gelijk aan één vierde van de door mij opgestelde offerte kon

geven, nl. bij één werfbezoek per maand. Dit blijkt nu de prijs te zijn waarop de gunning is toegekend.

Dhr. [G.] bleek zoals hij zelf zegde niet op de hoogte te zijn van die laatste wijziging en de specifieke gegevens welke volgens het K.B. dienen opgenomen te worden door de opdrachtgever in de ‘overeenkomst’, zodat ik hem op 12 januari een fax heb gericht op zijn verzoek met de juiste aanduiding van deze wijziging. Bewuste fax is hierbij gevoegd voor snelle referentie. Het is duidelijk dat deze minimale aanwezigheid voor een belangrijk deel de prijs van de veiligheidscoördinatie bepaalt.”

Op 1 februari 2006 antwoordt verwerende partij dat “de opdracht niet gegund [is] op basis van één werfbezoek per maand”. Ze wijst er ook op dat, zo de overeenkomst bepaalde gegevens niet bevatte waardoor het verzoekende partij onmogelijk zou zijn geweest een prijs te berekenen, zij verwerende partij “daarvan onverwijld en tenminste voor de opening van de offerten, in kennis had moeten stellen (KB 1996-01-08-art 98)”.

Met een brief van 25 februari 2006 antwoordt verzoekende partij aan verwerende partij dat zij nooit heeft beweerd dat de opdracht toegewezen was *a rato* van één werfbezoek per maand, maar aangeklaagd te hebben dat de wettelijke voorzieningen vervat in het gewijzigd koninklijk besluit niet werden gerespecteerd door verwerende partij omdat de “minimale aanwezigheid op de bouwplaats” niet vermeld is in de overeenkomst die als bestek ontvangen is. Voorts wijst zij erop dat het mogelijk was een prijs te berekenen en “dit in tegenstelling tot uw standpunt”. Anderzijds “zijn de verschillende aangeschreven indieners van de offertes niet op gelijke voet behandeld vermits zij geen prijs hebben kunnen geven op een prijsaanvraag die niet door iedereen op gelijke wijze kon ingevuld worden”. Dat van haar verwacht wordt om vooraf te reageren noemt zij onredelijk, gezien de uiterst korte termijn van vier dagen (waarin een weekend viel) voor het indienen van de offerte.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Gedeeltelijke afstand van de middelen

4. In het inleidend verzoekschrift voert verzoekende partij vier vernietigingsgronden aan. In haar laatste memorie verklaart zij dat in het audito-raatsverslag het tweede, het derde en het vierde middel “als onontvankelijk gesteld [werd] omdat het een kritiek is op briefwisseling van verwerende partij na de gunningsbeslissing en niet op de bestreden beslissing”. Verzoekende partij “legt zich bij dit standpunt van de Auditeur neer”.

Die verklaring kan niet anders dan als een afstand van het tweede, het derde en het vierde middel begrepen worden, zodat enkel het eerste middel nog onderzocht moet worden.

B. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5. In het eerste middel voert verzoekende partij aan dat artikel 21 van het koninklijk besluit van 25 januari 2001 betreffende de tijdelijke en mobiele bouwplaatsen (dit is: artikel 21 van titel III, hoofdstuk V, van de Codex over het welzijn op het werk) niet werd gerespecteerd door verwerende partij in het bestek, namelijk de ereloonovereenkomst.

Artikel 21, § 2, van dit koninklijk besluit bepaalt dat de overeenkomst de kritieke fasen nader bepaalt waarop de coördinator-verwezenlijking ten minste op de bouwplaats dient aanwezig te zijn; blijkens artikel 21, § 3, dient de overeenkomst de tijd te vermelden die de coördinator-verwezenlijking voor het vervullen van de coördinatieopdracht ter beschikking wordt gesteld. *In casu* vermeldt de overeenkomst die als bestek aan de kandidaten is toegestuurd noch de kritieke fasen noch de minimale aanwezigheid.

Verzoekende partij merkt op dat zij hier uitdrukkelijk op heeft gewezen in haar offerte en haar prijs aldus bepaald. De offertes zijn daarom niet op gelijke voet behandeld en het gelijkheidsbeginsel is niet gerespecteerd. De minimale aanwezigheid is een bepalende factor voor de prijszetting en de vergelijking der verschillende offertes.

6. Verwerende partij werpt vooreerst op dat artikel 21, § 3, van het koninklijk besluit van 25 januari 2001 slechts van toepassing is in het geval de coördinator-verwezenlijking werknemer is van de opdrachtgever, wat hier niet het geval is.

Wat voorts artikel 21, § 2, 4°, van voormeld koninklijk besluit betreft, betwist verwerende partij het belang van verzoekende partij bij het aanvoeren van deze grief. Immers blijkt dat de offerte van de bvba VE-CO de laagste prijs had, en deze inschrijver had voorgesteld minimaal wekelijks een werfbezoek te houden. Zowel de inschrijver aan wie de opdracht werd toegewezen als verzoekende partij stelden dus bij hun offerte eenzelfde minimale aanwezigheid op de bouwwerf voorop. De vergelijking van hun beider offertes is dan ook op correcte en gelijke wijze kunnen gebeuren.

Ten slotte argumenteert verwerende partij dat de vermelding van de kritieke fasen in de overeenkomst in hoofdzaak als doel heeft de toezichtopdracht van de opdrachtgever op de goede vervulling door de coördinator van zijn taken te vergemakkelijken, dat het derhalve gaat om een verplichting die is ingelast ter bescherming van de opdrachtgever zodat verzoekende partij ook om die reden geen belang erbij heeft deze grief aan te voeren.

De veiligheidscoördinator dient er trouwens telkens te zijn wanneer de goede vervulling van zijn opdracht dit vereist, los van enige uitdrukkelijke bepaling over de kritieke momenten van verplichte aanwezigheid. De inschrijvers hebben een offerte kunnen indienen uitgaande van hun eigen oordeel

over de nodige aanwezigheid op de bouwplaats in het licht van hun eigen inzicht over de voor de veiligheid en gezondheid relevante fasen voor de werken.

7. In de memorie van wederantwoord repliceert verzoekende partij dat volgens artikel 21, § 2, 2°, 3° en 4°, de overeenkomst dient te bevatten “het ogenblik waarop de coördinator-verwezenlijking zijn opdracht aanvangt”, “de verplichtingen van de opdrachtgevers, voortvloeiend uit de bepalingen van artikel 17” en “de voor de veiligheid en gezondheid kritieke fasen waarop de coördinator-verwezenlijking ten minste op de bouwplaats aanwezig zal zijn”. Niets hiervan is in de overeenkomst terug te vinden.

Verwerende partij geeft volgens verzoekende partij niet aan waarom zij zich aan deze verplichtingen kon onttrekken. De interpretatie dat de vermelding van de kritieke fasen in hoofdzaak tot doel zou hebben de toezichtsoopdracht van de opdrachtgever te vergemakkelijken is een eigen beperkte interpretatie die indruist tegen de thematische toelichting; het is integendeel een verplichting voor de coördinator om prestaties te leveren, zo niet kan hij geen betaling eisen. Met deze toevoeging bij koninklijk besluit van 19 januari 2005 wil de regelgever vermijden dat een veiligheidscoördinator weinig of niet ter plaatse zou komen en tevens de opdrachtgever verhinderen onvoldoende aandacht te schenken aan de veiligheid.

De minimale aanwezigheid op de werf is er volgens verzoekende partij niet alleen in het geval het gaat om een medewerker van de opdrachtgever; de thematische toelichting beperkt dit niet tot dit geval.

De redenering van verwerende partij dat alle offertes op basis van één werfbezoek per week werden ingediend wordt volgens verzoekende partij op geen enkele wijze bewezen.

8. In haar laatste memorie volhardt verzoekende partij in de toepasselijkheid van artikel 21, § 3, van het koninklijk besluit van 25 januari 2001.

Dat zij in haar memorie van wederantwoord “twee bijkomende elementen” heeft vermeld die in het auditorsverslag “procedureel onontvankelijk als laattijdig worden aangeduid”, “wordt door verzoekende partij niet verder betwist en aldus aanvaard”.

Dat ook de bvba VE-CO één werfbezoek per week heeft aangewend is slechts in tweede orde belangrijk; hoofdzaak blijft dat verwerende partij geen beslissing kon nemen vermits zijzelf de geldende wetgeving niet heeft gerespecteerd. Verzoekende partij noemt het opmerkelijk dat in het auditorsverslag geen aandacht wordt besteed aan de offertes van de andere twee inschrijvers, die “niet noodzakelijk vergelijkbaar” waren.

De aanduiding van de kritieke fase, aldus nog verzoekende partij, is geenszins een controlemechanisme voor de opdrachtgever maar maakt integendeel een verplichting uit voor de veiligheidscoördinator om aanwezig te zijn tijdens die fasen. Blijkens de thematische toelichting moeten de lopende overeenkomsten zelfs worden aangevuld zonder een prijsverhoging te veroorzaken. In een overeenkomst wordt dit niet vermeld indien het geen verplichting is voor de coördinator en slechts een controlemechanisme voor de opdrachtgever.

Beoordeling

9. De artikelen 20 en 21 van het koninklijk besluit van 25 januari 2001 betreffende de tijdelijke of mobiele bouwplaatsen, zoals gewijzigd en ten tijde van de bestreden beslissing toepasselijk, bepalen wat volgt:

“Art. 20. - De aanstelling van de coördinator-verwezenlijking maakt het voorwerp uit van een schriftelijke overeenkomst, gesloten tussen deze coördinator en de opdrachtgevers.

Wanneer de coördinator-verwezenlijking een werknemer is van een opdrachtgever, maakt zijn aanstelling het voorwerp uit van een document dat door de coördinator en deze opdrachtgever is ondertekend en, in de gevallen van meerdere opdrachtgevers, tevens van een schriftelijke overeen-

komst gesloten tussen de werkgever van de coördinator en de andere opdrachtgevers.

Art. 21. - § 1. De overeenkomst, of het document, bedoeld in artikel 20, eerste en tweede lid, bepalen de regels voor het vervullen van de opdrachten van de coördinator-verwezenlijking en de hem ter beschikking gestelde middelen.

Deze overeenkomst, of dit document mogen geen clausules bevatten, die de verantwoordelijkheden, welke krachtens de wet of dit besluit aan de andere tussenkomende partijen toekomen, geheel of gedeeltelijk aan de coördinator overdragen.

§ 2. De overeenkomst, of het document bepalen inzonderheid nader :

1° de taken die de coördinator-verwezenlijking in toepassing van artikel 22 moet vervullen;

2° het ogenblik waarop de coördinator-verwezenlijking zijn opdracht aanvangt;

3° de verplichtingen van de opdrachtgevers;

4° de voor de veiligheid en de gezondheid kritieke fasen waarop de coördinator-verwezenlijking ten minste op de bouwplaats aanwezig zal zijn.

§ 3. Het document bedoeld in artikel 20, tweede lid, bepaalt bovendien nader :

1° in voorkomend geval, het aantal adjuncten van de coördinator-verwezenlijking en de wijze waarop zij worden aangesteld;

2° in voorkomend geval, de medewerkers, lokalen en arbeidsmiddelen, die ter beschikking gesteld worden van de coördinator-verwezenlijking;

3° de tijd die de coördinator-verwezenlijking en zijn eventuele adjuncten en medewerkers voor het vervullen van de coördinatieopdracht ter beschikking gesteld wordt.”

10. In haar inleidend verzoekschrift verwees verzoekende partij naar twee elementen die volgens haar ontbraken in de overeenkomst, namelijk het element kritieke fasen waarop de coördinator ten minste op de bouwplaats aanwezig zal zijn (artikel 21, § 2, 4°, van het koninklijk besluit) en het element tijd die de coördinator voor het vervullen van zijn opdracht ter beschikking gesteld wordt (artikel 21, § 3, 3°, van het koninklijk besluit).

In haar memorie van wederantwoord brengt verzoekende partij een derde en een vierde element aan dat volgens haar ten onrechte niet in de overeenkomst is opgenomen, namelijk de aanvangsdatum en de verplichtingen van de opdrachtgever. Van deze aanvullende grieven heeft zij evenwel afstand gedaan in haar laatste memorie, zodat er geen verdere aandacht aan moet worden besteed.

11. Artikel 21, § 3, inleidende zin *juncto* 3°, van het koninklijk besluit -met betrekking tot de ter beschikking gestelde tijd- betreft een vermelding op te nemen in het “document, bedoeld in artikel 20, tweede lid”. Terecht werpt verwerende partij op dat dit het geval is van een coördinator die werknemer is van de opdrachtgever, en dat die situatie -en dus het aangevoerde artikel- niet op verzoekende partij van toepassing is.

Het middel faalt in zoverre naar recht.

12. Verzoekende partij komt niet op voor de belangen van andere inschrijvers aan wie de opdracht evenmin is toegewezen. Haar concurrenten hebben geoordeeld de toewijzingsbeslissing niet te moeten bestrijden, jégens hen is ze dan ook definitief zodat het al dan niet vergelijkbaar karakter van hun offertes rechtens niet meer relevant is. Enkel de bejegening van de offertes van verzoekende partij en tussenkomende partij is nog aan de orde.

13. Zoals uit de inleidende zin van de artikelen 20 en 21 telkens blijkt, leggen deze bepalingen verplichtingen op bij de “aanstelling” van de veiligheidscoördinator, en nog meer bepaald met betrekking tot de vermeldingen die moeten worden opgenomen in de “schriftelijke overeenkomst” -of in het document dat bij analogie moet worden opgesteld in het hier niet toepasselijk geval van een werkgever-werknemer relatie.

Verzoekende partij kan dan ook niet de onregelmatigheid van het bestek steunen op het beweerd miskend zijn van bepalingen die er niet op van toepassing zijn en slechts een later op te stellen overeenkomst betreffen. Het oordeel over de regelmatigheid van die overeenkomst dan weer, is een kwestie die aan de rechtsmacht van de Raad van State ontsnapt.

Ook in die mate is het middel ongegrond.

14. Bijzonder aan het voorliggend geval is nu evenwel, dat het ontwerp van overeenkomst tegelijk als bestek is gehanteerd door het bestuur. De kritiek van verzoekende partij moet dan ook in die zin worden opgevat dat zij aanvoert dat de gelijkheid tussen de inschrijvers is geschonden, wegens het ontbreken van de bedoelde vermeldingen.

Verzoekende partij erkent in haar laatste memorie dat de coördinatoren “verondersteld [zijn] hun verantwoordelijkheid te nemen bij kritieke fasen die zich zouden voordoen, ook als die niet uitdrukkelijk in de overeenkomst staan vermeld”. Zijzelf onderkent als zulke kritieke fasen de ogenblikken van verwijdering van het asbest. Zij verklaart haar offerte opgesteld te hebben “op basis van gemiddeld één werfbezoek per week en tijdens de kritieke fasen van de uitvoering” en vult in haar brief van 14 januari 2006 aan dat zij “een prijs gelijk aan één vierde van de door [haar] opgestelde offerte kon geven, nl. bij één werfbezoek per maand”.

De gekozen inschrijver is niet minder dan verzoekende partij ertoe verplicht dat zij “op het juiste ogenblik de bouwplaats bezoekt”, zoals te lezen is in de door verzoekende partij overgelegde thematische toelichting. Deze inschrijver heeft een offerte ingediend waarin niet een werfbezoek per maand wordt voorgesteld, maar waarin wel degelijk ook in een -zelfs “minimaal”- wekelijks werfbezoek gedurende de volledige bouwperiode wordt voorzien.

Ook zonder de voorgeschreven vermeldingen hebben bijgevolg verzoekende partij en de gekozen inschrijver eenzelfde inschatting gemaakt van de uit het oogpunt van de veiligheidscoördinatie vereiste plaatsbezoeken en hun offerte dienovereenkomstig opgesteld, zodat met verwerende partij wordt aangenomen dat verzoekende partij geen nadeel heeft ondervonden én dat beide offertes op gelijke wijze werden beoordeeld. Verzoekende partij toont niet aan dat in de gegeven omstandigheden verwerende partij niet mocht voortgaan met de vergelijking van de offertes maar integendeel de opdracht niet mocht toewijzen.

Ook dit onderdeel van het eerste middel, en daarmee het gehele middel, wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 april 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest